

Nummer 8 | 15. April 1906. | 55. Aargang

Tale af Apostel George Albert Smith,

holdt ved Halvaarskonferencen i Salt Lake City, den 7. Oktober 1905.

—

Brødre og Søstre, jeg er taknemmelig til min himmelske Fader for denne Lejlighed til at samles med eder her til Gudsdyrkelse, og, idet jeg indtager denne Stilling, ønsker jeg eders Tro og Forbøn, saa at jeg maa vorde inspireret af den Helligaand til at udtale det, som han vil, at jeg skal sige til eder. Tilligemed eder har jeg frydet mig over de Bemærkninger, vi have hørt af vore Brødre, der have talet til os i denne Konference, og det har været mig en Glæde at se saa mange Sidste-Dages Hellige til Stede. Den Salme, som nylig blev afsunget, er fuld af Inspiration til os, som bebo disse Dale. Jeg anser den Inderlighed, hvormed den blev sunget, som et Bevis paa, at de Sidste-Dages Hellige virkelig paaskønnede og vare taknemmelige for de Velsignelser, som vor Fader skænker dem. Vi betragtes som et forunderligt Folk, maaske af den Grund, at vi i det hele taget tro paa Jesu Kristi Evangelium og rette os efter det. Det ejendommelige ved os bestaar for en stor Del i, at vi tro, at det gamle og nye Testamente virkelig indeholde Guds Ord, for saa vidt som de ere rigtigt gengivne i Oversættelse. Vi have ogsaa en stærk Tro paa Mormons Bog, som Verden kender saa lidt til, og en lige saa urokkelig Tro paa Aabenbaringerne i Pagtens Bog og den kostelige Perle. Vi betragte de Aabenbaringer, disse Bøger indeholde, som Aabenbaringer fra vor himmelske Fader til hans Børn her paa Jorden. Det er ikke blot fordi vi tro paa disse Bøger, at Verden betragter os som et besynderligt Folk, men ogsaa fordi vi have

ubetinget Tro paa, at vor himmelske Fader virkelig har kundgjort sin Villie i denne vor egen Tidsalder; ja vi vide bestemt, at der er Forbindelse med Himlen. Vore Medmennesker ude i Verden ville i Almindelighed ikke indrømme dette. Vi tro, at Jehovah har samme Følelse for os, og samme Indflydelse over os, som han havde over sine Børn, der levede i Fortiden. Dersom vi virkelig levede ved og efterkom ethvert Ord, som udgik af Guds Mund, saa vilde vi tilvisse være et velsignet Folk. Vi efterleve meget af det, som er aabenbaret igennem vor Frelser, og saa vidt er vi et velsignet Folk og Herrens anerkendte Børn.

Der er een Ting, som jeg finder, vi ikke have lært tilfulde, og det er at tilgive hverandre vore Forseelser. Herren har skænket os megen Undervisning og tilkendegivet os sin Villie, samt lært os mange Ting, som Verden er uvidende om, og i Forhold til den Oplysning, vi have erholdt, holder han os ansvarlige og fordrer, at vi skulle efterleve højere Love, de ædlere Principper og Regler, end de der lede andre Menneskers Handlemaade, der ikke ere saa velbekendte med Evangeliet, som vi ere.

Tilgivelse og Overbærelse er noget, som de Sidste-Dages Hellige indbyrdes godt kunde behøve at lægge mere Vind paa. Det hænder undertiden at en Broder, som indehaver et Embede i Kirken, kan have fornærmet et Medlem i Menigheden, maaske uden selv at vide om det, og dette vor Faders Barn gaar stiltiende og føler sig fornærmet eller forurettet, i Stedet for at gøre, som Herren har befalet: gaa til den Broder, som har forsyndet sig mod ham, og vise ham hans Fejltrin i al Kærlighed og ønskende af Hjertet at faa denne til at se sin Fejl og give ham Anledning til at godtgøre det igen og faa ham til at sige: „det gør mig ondt, at jeg har fornærmet dig, og jeg beder dig om at tilgive mig." Af Mangel paa denne Overbærelsens Aand finde vi, at der ofte eksister en uforsonlig Følelse, som er indskudt og næret af Satan. Det er absolut nødvendigt for os at komme til at kunne tilgive og bære over med vore Brødre og Søstre. I Forbindelse med dette Emne vil jeg læse nogle Vers af det 18. Kapitel i Matthæi Evangelium, begyndende ved 21. Kapitel. Det ser ud som at Apostlerne vare sammen med Herren ved denne Lejlighed:

„Og Peter kom til ham og sagde: Herre, hvor ofte skal jeg forlade min Broder, som synder imod mig? indtil syv Gange?"

Jesus sagde til ham: „Jeg siger dig, ikke indtil syv Gange, men indtil halvfjersindstyve Gange syv Gange."

Frelseren fortalte derefter en Lignelse, som jeg ikke vil tage Tid til at læse, men Lignelsen var om to Mænd. Den ene af Mændene skyldte sin Herre en stor Pengesum, og han gik til ham og sagde, at han ikke var i Stand til at betale, hvad han skyldte, og bad derfor om at Gælden maatte eftergives ham. Denne Herre tog Medlidenhed med ham og eftergav ham hele Gælden. Straks efter gik den samme Tjener hen og

fandt en af sine Medtjenere, der skyldte ham en ringe Sum og affordrede ham Betalingen. Den fattige Tjener, der ikke var i Stand til at betale, hvad han skyldte, bad derfor ogsaa om at faa sin Gæld eftergivet; men det vilde den anden ikke høre noget om, tværtimod lod han den fattige kaste i Fængsel, endskønt han selv havde faaet sin Gæld eftergivet af sin Herre. Da de andre Medtjenere hørte dette, underrettede de denne Mands Herre om, hvad der var sket, hvorover han blev vred og overgav den umedfølende Tjener til at lide Straf, indtil han fik betalt alt, hvad han var skyldig. Hans Sjæl var ikke stor nok til at sætte Pris paa den Barmhjertighed, som var bleven bevist ham, og af Mangel paa Medfølelse for andre, mistede han alt selv. Undertiden opkommer der smaa Udestaaelser imellem os, og vi forglemme aldeles, hvor stor Barmhjertighed vor himmelske Fader udviser mod os, og paa samme Tid gøre vi ganske smaa Fejl, som en Broder eller Søster maaske har begaaet imod os, til store Forseelser. Vi efterleve ikke altid den Lov, som Herren har givet i saa Henseende. Vi forglemme den Befaling, han gav til Apostlene i den Bøn, som han lærte dem, hvori han siger, at de skulde bede om at vorde tilgivet, ligesom de vilde tilgive andre deres Fejl og Synder. Jeg føler, at vi vel kunne behøve at lære en god Del mere i saa Henseende. Vi have ikke rettet os efter vor himmelske Faders Befalinger saa meget, som vi burde have gjort. Vi finde i Pagtens Bog en Henvisning til Overbærenhed og Tilgivelse, hvori Herren giver en bestemt Befaling; den findes i 64. Kapitel og angaar os i denne Tid. Teksten lyder saaledes:

„Ikke desmindre har han syndet; men sandelig siger jeg eder, jeg Herren, forlader dem deres Synder, som bekende dem for mig og bede om Forladelse, dersom de ikke have syndet til Døden. Mine Disciple fordum søgte Anledning til Klage mod hverandre og tilgav ikke af Hjertet, og paa Grund af denne Synd maatte de lide og bleve haardt revsede. Derfor siger jeg eder, at I bør tilgive hverandre; thi den, der ikke tilgiver sin Broder hans Overtrædelser, staar fordømt for Herren; thi paa ham hviler den større Synd. Jeg Herren forlader, hvem jeg vil forlade; men af eder kræves det at tilgive alle Mennesker. Og I burde sige i eders Hjerter: Lad Gud dømme imellem mig og dig; og lønne dig efter dine Gerninger.“ (Pagtens Bog 64:7-11.)

Dersom vor egen Vandel var saaledes, at vi, naar der opstod Uenighed imellem os og vor Næste, i Stedet for at opkaste os selv som Dommere, at vi da i al Oprigtighed og med god Samvittighed kunde henvende os til vor himmelske Fader og sige: „Herre, døm du imellem mig og min Broder; du kender mit Hjerte; du veed, at jeg ingen onde Følelser nærer imod ham; hjælp os til at kunne forstaa hinanden, og skænk os Visdom, saa at vi maa handle retfærdigt imod hinanden“, hvor faa Udestaaelser vilde der da ikke være at bilægge, og hvor megen

Glæde og Velsignelse vilde vi ikke kunne nyde! Men, desværre opkommer der smaa Tvistigheder iblandt os fra Tid til anden, hvilke forstyrre vor Sjælefred og forvolde os daarlige Følelser i lang Tid, fordi vi ikke udvise Overbærenhed og Tilgivelse, men derimod nære og forblive under en daarlig Indflydelse.

Der findes en anden Henvisning i samme Retning, der ogsaa vedrører en anden Omstændighed, hvori vi undertiden findes og føle os bekymrede og utilfredse, naar vi forsømme at gøre, hvad vor Fader fordrer af os. Et Menneske, hvis daglige Liv er i Overensstemmelse med Jesu Kristi Evangelium, tvivler aldrig om dets Fremgang, men det Menneske, som forsømmer sin Pligt og ikke holder sine Pagter, taber Herrens Aand, og begynder da at tvivle og undres over, hvorledes det vil gaa med Zion. Naar I, mine Medarbejdere tænke, at der er noget i Vejen med Kirken, saa gaa i Enrum og paakald Herren, og undersøg tillige eders eget Hjerte, og I ville da finde, at der er noget i eders eget daglige Liv, som ikke er rigtigt og som har frembragt denne Uro i eders Sjæl; det er Fristeren, som virker paa eders Sind og bringer eder til at tænke, at Zion maaske ikke vil bestaa. Saa længe I opfylde eders Pligt i enhver Henseende, saa længe ville I være fuldt forvissede om, at dette er vor Faders Gerning, og at han vil føre den frem til Sejr.

(Fortsættes.)

Sankt Pauli Levnedsløb.

(Fortsat fra Side 119.)

5. Kapitel.

Den unge Farisæer og Rabbiner.

Der var en Rabbinerskole i Templet i Jerusalem, hvor hvem som ønskede, kunde gaa og lære om det gamle Testamentes Skrifter og den jødiske Religion. Vi antage, at Gamaliel var en af Lærerne, og at hans Yndling-Elev vilde følge ham derhen, og høre paa ethvert Spørgsmaal der fremlagdes, og paa alle Svar derpaa. Muligvis vilde han undertiden selv gøre Spørgsmaal af saadan Interesse, at de Lærde vilde beundre ham og gøre Gamaliel stolt af sin Elev.

Det er godt muligt, at Saul var til Stede ved en vis Lejlighed, da der kom en anden Dreng af omtrent samme Alder ind i Skolen, der forundrede Rabbinerne endog mere end Saul gjorde. Det var denne Drengs første og eneste Besøg uden han maaske var der Dagen før. Han kom alene. Han sad anstændig, ærbødig, andægtig, opmærksom, stille og alvorlig. For en Tid lyttede han tankefuldt til, hvad der blev lært, men han var ikke tilfreds dermed; han havde andre og dybere

Ting i Tanke. Tilsidst brød han sin Tavshed og begyndte „at gøre Spørgsmaal." Vi kunne ønske at vide, hvad det første saavel som de andre var. De svarede, og han besvarede dem, og alle, som hørte ham, forundredes over hans Forstand. Saul havde ikke før hørt saadan Diskussion i Templets Skole, ej heller i Gamaliels. Kanske det var angaaende Messias de lærte, og for hvis Komme de saa hen i Fremtiden. Ikke tænkte han, at den de ventede var kommen, og at han skuede ham netop paa samme Tid, som Jesus muligvis selv blev bevidst om, at han var Messias.

Det er muligt, at Jesu og Sauls Øjne der betragtede hinanden, og at Gamalies unge Elev lyttede med stor Opmærksomhed til den Stemme, han engang vilde høre kalde hans Navn ovenfra. Men hvor mange store Ting skulde der ikke vederfares dem begge i Mellemrummet af disse to Begivenheder.

Paa samme Tid, som dette Møde i Templet fandt Sted, var der andre Drenge i Palæstina af omtrent samme Alder som Saul, som han nu ikke kendte. Johannes, som blev Døberen, boede i Hebron; Peter og Andreas, Jacob og Johannes vare Fiskere paa Gallilæasøen. Saul skulde engang kende dem som Apostle til Jesus, som skulde kalde ham til at blive større end nogen af dem.

Saul, den unge Farisær i Jerusalem, var imidlertid varsom med Hensyn til sin Opførsel, og gjorde sig Flid paa at efterleve de Traditioner, Mænd havde lagt til Guds Love. Derfor kunne vi tænke os ham at være meget forsigtig med at arrangere sin Klædedragt og alt, hvad der henhørte til det udvortes efter Farisæernes Skik og Brug; det gik nemlig ud paa at have et helligt og gudfrygtigt Udseende. Vi anse dette som en Daarskab og vide, at Gud ikke forlangte noget saadant af ham, men han var opdraget anderledes, end vi ere, og troede det var ret og Gud behageligt, og at det vilde gøre ham lyksalig. Længe efter hans Skoleaar vare forbi, sagde han uden Ros: „Og jeg gik langt videre i Jødedommen end mange af mine Jævnaldrende i mit Folk, idet jeg var overmaade nidkær for mine fædrene Lærdomme."

Guds Love ere som den gode Frugt paa et Træ; Traditioner ere ligesom daarlig Frugt eller en Efterligning gjort af Mennesket og hængt paa Grenene. Den ene tilfredsstiller vor Hunger, men den anden ikke. Lydighed mod Guds Love bringer os Glæde, men Lydighed mod falske Traditioner kan ikke tilfredsstille os. Saul beflittede sig paa at lære og lyde de Love, hans Fædre havde forfattet, men dette gav ham ikke den Glæde han søgte. Vi skulle se, hvorledes han lærte og forkyndte „en bedre Vej".

Han havde allerede faaet Titel af Rabbiner tilligemed sit Diplom fra Universitetet i Jerusalem, hvilket vilde anbefale ham til enhver Synagoge i hvilket som helst Land. Han har nu opnaaet sin Faders stør-

ste Forhaabninger, da han sendte Saul til Jerusalem. Han vil maaske hæve sig til den højeste Stilling i Nationen. Han er skikket til at være en Skriftklog eller en Lovkyndig; han kan udlægge de jødiske Love og Traditioner, samt føre Retssager for den jødiske Domstol. Mon ikke han engang vilde blive i Rang med Gamaliel selv, der var een af kun syv af de berømteste af jødiske Lærere. Muligvis kunde han have opnaaet denne Værdighed, om han ikke senere hen havde søgt den Ære, der kun kommer fra Gud.

Hans Lærlingeliv er til Ende. Han er stolt af sin Succes; han tænker sig bedre og mere viis end sine Skolekammerater. Ærgærrig og fyrig har han nu sat sig for at udføre noget stort for sin Nation og sin Religion. Mænd kalde ham lærd og god. Han ses hen paa som et værdigt Mønster. Livlig, modig, veltalende er han muligvis anset som den mest lovende unge Mand i Jerusalem, ja maaske blandt hele sit Folk. Vel kunde de spørge: „Mon ikke han vil blive vor Nations Ros og hjælpe til at fri os fra Romernes Magt?"

Men disse deres Forhaabninger saavel som hans egne i den Retning skulde aldrig opfyldes. Han roste sig af det, som han siden vilde skammes ved. Sandheden, som han nu forkastede, skulde han engang forkynde som Guds Ord. Der er et Folk, som han nu hader og ringeagter, men som ville blive hans bedste og trofaste Venner, for hvem han vil lide, endog Døden. Der er een, som han nu især hader, men som han vil komme til at elske højt og tjene med Trofasthed, og for hvem han vilde ofre sit Liv. Men hans Fremtids-Skæbne er nu skjult for ham, og for alle, som kende ham; han er et udvalgt Redskab, ved hvem Herren vil udføre store Gerninger, men ikke af den Slags, som nu fylder Sauls Hjerte og Sind.

Som han nu forlader Universitetet, føler han sig meget taknemlig til Gamaliel, hvem han har stor Ærefrygt for, endog naar han senere forkaster denne sin Lærers falske Lærdomme; thi Eleven Saul opnaaede større sand Visdom og Kundskab end den viseste Rabbiner. Da denne store Lærer døde, byggede en af hans Elever ved Navn Onkelos, som et Bevis paa sin Kærlighed og Erkendtlighed for ham, et smukt kostbart Monument til hans Minde — et saadant som en Nation bygger for sin Konge. For den Gerning, som ogsaa for sine Skrifter, holdes hans Minde i Ære. Men Saul holdes i Ære for ædlere Gerninger, som han gjorde sig skikket til; uden at han dog selv vidste det, dengang han sad ved Gamaliels Fødder. Det er os ubekendt i hvilket Aar Saul fuldendte sine Studier i Jerusalem, som han paabegyndte, da han maaske var tretten Aar. Han var nu bleven en ung Rabbiner; det menes, at han rejste tilbage igen til sit Barndomshjem i Tarsos.

(Fortsættes.)

Mormonældster beskyttede af den Almægtige.

Følgende Brev er fra en Broder, T. P. Webb, dateret fra Texas i August 1905, og skrevet til Tidsskriftet „Elders Journal“.

„Hvis de vil tilstede mig Plads, ønsker jeg at aflægge mit Vidnesbyrd, og jeg har levende Øjenvidner til det jeg vil sige. Der kom nogle Mormonældster til den By, hvor jeg boede engang, og for en kort Tid syntes jeg meget godt om dem; men siden besluttede jeg at gøre en Ende paa deres Virksomhed. En Dag sprang jeg paa en Hest og red omkring til Nabofolkene for at opsamle en Pøbel til at drive Ældsterne ud af Byen, og bestemte et Sted nær min Svigerfaders Hus som Samlingsstedet for Pøbelen. Fjorten af os mødte, endskønt en 40 Mand havde lovet at være med. Vi red først en Mil (engelsk) for at faa en vis ønskelig Person med, som havde lovet os sin Hjælp, men han gjorde Undskyldninger, og saa affyrede vi en Salve fra vore Pistoler og red bort. Vi kom til et Sted, hvor Vejen delte sig, og holdt et Slags Raad. Nogle vilde, at vi skulde tage min Svigerfader ud paa Marken og prygle ham, fordi han havde givet Ældsterne Husly, medens andre vilde have Ældsterne pryglet. Dette vilde jeg ikke gaa ind paa, thi jeg ønskede kun at skræmme dem bort fra Egnen. Vi nærmede os da paa en 40 Skridts Afstand Huset, hvor de var, og der raadførtes om, hvem der skulde gaa ind i Huset for at faa dem ud, da hele Scenen pludselig blev stærkt belyst fra Himmelen. Jeg havde staaet midt i Vejen, men var just gaaet tæt op til Gærdet for ikke saa let at blive genkendt fra Huset, da jeg til min store Forskrækkelse saa en stor sprudlende Ildkugle fare over Himlen kastende Gnister i alle Retninger. Efter den havde passeret, begyndte en forfærdelig Rumlen at høres i Luften, der fyldte min Sjæl med Skræk. Da jeg kom til min fulde Bevidsthed igen, var der kun een tilbage af mine Kammerater, de andre vare flygtede. Det var ved Treliden om Morgenen, at dette Lys blev set. Lyden af den Ildkugle hørtes femten (eng.) Mil borte. Uagtet dette Syn havde jeg dog ikke straks nogen Tro paa, at det var vor store Herre, som havde sendt denne mærkværdige Begivenhed for at vise os, at Mormonældsterne vare hans Tjenere. En Maaneds Tid senere traf jeg sammen med een af de Mænd, som vare med den Nat! han sagde, at han vilde aldrig mere fornærme en Mormon. Dette skete i Alabama Stat, hvorfra jeg flyttede til Texas. Dengang var jeg Baptist; men siden er jeg bleven overbevist om Sandheden af det Evangelium, Ældsterne forkynde, og er nu et Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Jeg kender fem nulevende Vidner til denne Begivenhed.“

(Elders Journal Vol. 3. Nr. 2.)

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Søndag den 15. April 1906

„Tænk før du taler".

Mangen viis Mand har givet dette Raad til de yngre og uerfarne, og det er lige saa passende i denne Tid som i nogen af de forbigangne Tider. Den hellige Skrift advarer imod og fordømmer „løs Tale", som almindeligvis kommer af Ubetænksomhed, men ogsaa ofte af Mangel paa Kundskab om det bedre og nyttige. Guds Børn burde aflægge løs og usømmelig Tale i deres eget Hjem eller i Selskab med andre, hvadenten det være sig iblandt Søskende eller Fremmede. Det er ikke at tale blot at lade Munden løbe med løs og unyttig Snak, og den, som lægger Vind paa at udmærke sig derved, viser kun sin egen Daarskab eller Mangel paa Klogskab og Sømmelighed. Naar nogen gør en Pagt med Gud, at han vil tjene Herren; naar han i Oprigtighed annammer den Helligaand, som er skikket til at belære os i alt godt og nyttigt, og som vil hjælpe os med at aflægge Vaner og saadan Opførsel, som ikke er Gud behagelig, saa burde han lytte til dens stille Hvisken og adlyde dens Paamindelser om vore Pligter mod Gud og Mennesker.

Der er nok af det nyttige, vi kunne tale om i vore Sammenkomster og derved opbygge hverandre. Der er utallige Erfaringer, vi kunne fortælle, som kunne gavne og interessere andre. Der kan alid opstaa Spørgsmaal, naar vi overveje Evangeliets Principper, der til Fordel kunne omhandles. Det er ikke upassende ved Maaltidet at tale om noget, som er godt og nyttigt, i Stedet for at søge efter noget til at vække Latter og drive løs Tale. Hvor finde vi i Skriften og især i den Del, som omhandler Kristi og Apostlenes Liv og Vandel, løsagtig Tale eller latterlige Udtryk. Nej, tværtimod lære vi, at „al eders Tale skal være ja, naar der skal svares ja, og nej, naar der skal svares nej". Meningen er naturligvis, at vor Tale skal være sømmelig, fornuftig, reen, hellig og viis. Den skulde udtrykke ædle og ophøjende Tanker, der kunde gavne andre. Vor Tale burde til enhver Tid være af en saadan Slags, at vi ikke vilde skamme os ved den i Guds og hellige Væseners Paahør. Husk paa, at Engle er ved vor Side og høre og se, hvad vi sige og gøre. Vi burde som Regel tænke mere og tale mindre. I Selskab er det upassende at „tale i Munden paa hverandre", som det kaldes; hver burde være villig til at høre andre, saavel som at ville tale selv. En, som har lært denne Sømmelighed og gjort den til sin Regel, lider ofte Uret af dem, som føre løs Snak og tale uden at tænke.

Denne Lidenskab har været, og er bestandig, Skyld i meget ondt. Den er ofte Aarsag til Bagtalelse, Liderlighed, Bespottelse og Vanhelligelse; den gør Hjertet urent og uskikket til Bolig for den Helligaand, og fører derfor til Fordærvelse. Den vanærer det hellige Navn vi bære, og modvirker Evangeliets Fremgang blandt vore Medmennesker ved et daarligt Eksempel.

Ikke alene i dagligdags Livet er det en slem Fejl at tale, før man tænker; men vi finde det undertiden i offentlig Tale ubehageligt, at en taler, førend han tænker, saaledes at det, han har sagt, maa repiteres eller siges om igen. Bedre er det, at man taler lidt langsomt, end at tale hurtigt og ubetænksomt. Ganske vist have ikke alle samme Evne til at udtrykke sig, og ofte kaldes en Mand frem ganske uventet og er maaske ikke vant til at træde frem paa offentlige Steder. I ethvert Tilfælde er det godt at gøre sig til Regel at tænke, før man taler; altid at lade Aanden lede Tankegangen og ikke prøve paa at gaa den forbi. Enhver, som trygt vil forlade sig paa Herrens Forjættelser: „det skal gives eder i den samme Stund, hvad I skulle tale", vil have noget at sige, som er nyttigt og godt. En Taler, som er dreven af den Helligaand, vil sjælden tale for længe, hvorimod den, som fattes Aanden til Vejledelse, vil undertiden besvære sine Tilhørere. Som Regel er det ogsaa bedst, naar Taleren har tilkendegivet, at han er ved at slutte, da ikke at søge at forlænge sine Bemærkninger; thi naar han har gjort det Indtryk, at han er færdig med sin Tale, vente hans Tilhørere paa, at han skal sætte sig ned og lade en anden tale. Det er ikke vor Hensigt at drøfte dette Emne vidtløftigt, men kun at paaminde enhver om Nødvendigheden af, at man tænker og saa vidt muligt overvejer, hvad man vil sige; saa at al vor Tale maa være viis, fornuftig, reen, belærende og i Overensstemmelse med Hellighed og Sømmelighed, Gud til Ære og Mennesker til Opbyggelse. F. C.

Ankomst og Beskikkelse. Følgende Missionærer fra Zion ankom til København i god Velbefindende den 7. April, og beskikkedes til de forskellige Konferencer som følger: Charles A. Olsen fra Levan, Utah til Aalborg Konference; Nikolai Andersen fra Salt Lake City og Olaf F. Olsen fra Grace, Idaho, begge til Bergen Konference. De havde en meget behagelig Rejse over Havet.

Afløsning. Følgende Ældster løses den 20. April fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien, og ville rejse hjem med Damperen „Arabic" fra Liverpool den 27.: James C. Jensen fra Aalborg til Chester, Utah; Chr. P. Larsen fra Aalborg til Centerfield, Utah; George C. Sørensen fra Aalborg til Mt Pleasant, Utah; Hans C. Hansen fra Aarhus til Mink Creek, Utah; og Lauritz A. Lauritzen fra København til Newton, Utah.

Forfølgelse i Trondhjem.

Ifølge Efterretninger fra Ældste Niels Evensen, som præsiderer over Trondhjem Konference af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, blev han af Politiet anholdt og den 27de Marts idømt en Mulkt paa 500 Kr. eller 45 Dages Fængsel for at have udført Daab. Da det ikke vilde gøre Ende paa Sagen og afgøre Dommens Retfærdighed at betale den ham paalagte Mulkt eller Fængsling, har han appelleret Sagen til Højesteretten, hvor det haabes, at Dommen i det mindste maa kunne ved Undersøgelse af Sagen formildnes om ikke tilsidesættes. Grunden til hans Anholdelse for Retten siges at være, at der i 1853 blev vedtaget i en lovgivende Forsamling i Norge, at de Sidste-Dages Hellige ikke vare Kristne, og derfor ikke have Ret til at udføre nogen Handling som kommer ind under en kristen Præsts Hverv at udføre. Under samme Paaskud blev to andre Ældster idømt 50 Kr. hver for at have uddelt Nadveren i en Forsamling af de Hellige.

Hovedaarsagen til de Sidste-Dages Helliges Forskydelse fra den almindelige Kristenhed for mer end et halvt Aarhundrede siden, var, at patriarkalsk Ægteskab blev tolereret iblandt dem og var af den kristne Verden anset som ukristeligt. Efter Undersøgelse af denne Sags Lovlighed i Amerika, blev der udgivet Love forbydende saadant Ægteskab, og eftersom en Artikel af de Helliges Trosbekendelse lyder paa, at vi maa være Landets Øvrigheder underdanige alle Vegne, blev det i en General-Konference af Kirkens Medlemmer, af hvilke ca. 12,000 var til Stede, vedtaget, at Polygami skulde ophøre og anses som ulovligt saavel fra Kirkens som fra Statens Side. Det kan bevises, som det allerede mange Gange er bevist, at ingen Ægteskab af den Slags er siden bleven knyttet med Kirkens eller dens Autoriteters Samtykke eller Bifald; men tværtimod, at de Hellige holde deres Pagt med Statsregeringerne saavel som med deres Gud i Ære og ubrødelig. Dette burde forandre de Helliges Stilling overfor Staten og Statskirken i Norge lige saa meget, som det forlænge siden har gjort i Amerika. Der er ingen i Amerika, der vil gøre Indvendinger angaaende de S. D. Helliges Ret til at forrette i Kirkens forskellige Ordinancer og Ceremonier. Dette Spørgsmaal er forlængst afgjort der af Verdens bedste Lovkyndige og Dommere. De have lige Rettigheder med alle andre Borgere i enhver Henseende.

Nøjere Betragtning af den for Højretten nu foreliggende Sag i Trondhjem kunde maaske lede til at aabenbare Uretfærdigheden i den over Ældsterne udstedte Dom. Evensen er dømt for at have døbt en Person. Lad os spørge, hvad er af Statskirken anset for at være en Daab? Er ikke Daaben en Ceremoni til Indlemmelse i Kirken (sæt at Kristenheden ikke døber til Syndsforladelse)? En Mormonældste kan ikke efter ovenævnte Vedtagelse siges at døbe nogen til Indlemmelse i den af

Staten anerkendte kristne Kirke. Naar Ældsten ikke anerkendes som en Kristen, hvorledes kan Daab udført af ham anses som en kristen Handling, der tilhører Statskirkens Præst? I dette Tilfælde er Handlingen paa een Gang anset for at være en Daab, hvad det angaar at faa Manden idømt Mulkten, og paa samme Tid er den anset som ingen Daab, idet den ikke indlemmer nogen i det kristne Samfund. Hos de Kristne bruges hovedsagelig kun Bestænkelse for at kaldes Daab; hos de Hellige kun Begravelse i Vand og Oprejsning igen deraf, hvilket er ganske forskelligt. Hvilken som helst Ordinans eller Ceremoni, der tilhører de Helliges Lære og Praksis, forkastes og dømmes som ugyldig af Statskirkens Præster. Hvorledes kan da nogen af disse Handlinger, som af Statskirken og dens Præster forkastes og erklæres som ukristelige, komme til at blive et Indgreb paa disses Hverv eller deres Rettigheder. Set fra deres Side er der jo ingen kristelig Handling udført, men kun er der et Had mod de Hellige og deres Virksomhed, der maa hævnes og modsættes, om ikke med Retfærdighed saa paa hvilken som helst anden Maade. Muligvis ere nogle af disse Modstandere af Kristi Sag uvidende, ligesom Saulus var, før han blev straffet af Herren og omvendte sig, men langtfra ere de alle i Uvidenhed om det gode Arbejde Ældsterne udføre for Herren, men som paa samme Tid udfolder og aabenbarer de mange Vildfarelser Menneskene uvidende vandre i. De ere ikke alle uvidende om, at de Hellige forkynde Guds evige Sandheder, som vil føre til Salighed og evigt Liv. De ere ikke alle uvidende om, at der er en Kraft i Mormonismem, som overgaar den i Statskirken; at de Helliges Troesbekendelse taaler Undersøgelse og er letfattelig endog for de ulærde og enfoldige; og at de lovede Tegn følge dem, som tro paa Læren.

Med Hensyn til Idømmelsen for Uddelingen af Nadveren i en Sidste-Dages Helliges Forsamling, er det ligesom med Daaben. Vi er vis paa, at Anklageren af de to Ældster stod eller sad i Forsamlingen med Spottesmil paa sit Ansigt, da Handlingen, som han anmeldte, foregik; at han aldeles ikke selv antog den som nogen hellig Handling, men kun som naragtig og uden Nytte. Men muligvis nogle smaa Sølvpenge fra en eller anden Side rørte hans Hjerte til at overlevere sin Næste til at bøde for paa den Maade at tjene sin Gud. Fra Statskirkens Side kan Handlingen ikke anses for nogen Nadver, da denne har noget ganske andet, som den kalder Nadveren. Hos de Sidste-Dages Hellige udføres Handlingen paa en ganske anden Maade og i en ganske anden Hensigt end hos Statskirken. Her er altsaa Uretfærdigheden i, at den samme Dommer paa den ene Side anser den for ikke at være Nadveren, og paa den anden Side at være et Brud paa Statens Lov angaaende Nadveren. Det haabes fra vor Side, at Dommere og Lovkyndige maa kunne se med os Uretfærdigheden i saaledes at forhindre et kristeligt Samfund i at forbedre Menneskenes Kaar saavel med Hensyn til dette Livs Velværen

som det tilkommende; at saadanne, som ikke ere aldeles ensidige, eller som ere i Uvidenhed om Forholdene, maatte søge at gøre sig bekendt med Sandheden fra paalidelige Kilder. Kan man vente at høre Sandheden om en Sag af dens Modstandere? Nej, man bør i det mindste lytte til Sagens Forsvarere saa vel som dens Modstandere, førend man fælder Dom.

I Amerika er der i de senere Aar sket store Forandringer i mange Stormænds og rettænkendes Opfattelse af de Sidste-Dages Helliges Karakter og Arbejde, idet mange have gennemrejst Utah og opholdt sig der længe nok til at erfare de eksisterende Forhold for sig selv, og mange have fordristet sig til at skrive Sandheden i Aviserne om, hvad de saa og hørte fra de paalideligste Kilder, og andre have holdt mange Foredrag blandt den bedste Klasse af Amerikas Borgere, hvor vore Ældster sjældent kunne faa Indpas og blive hørte. Endog i den største Del af Skandinavien har det gamle Had og Afsky for Mormonerne for en stor Del lagt sig og kan ikke saa let igen opvækkes. Og naar undertiden en eller anden Modstander fordrister sig til at opvække Had og Forfølgelse over de Hellige, gaar det almindeligvis ud over ham selv, og han kommer til Skamme, naar Sandheden stirrer ham i Øjnene, og han maa søge Skjul som bedst han kan. Dette er ikke et Menneskeværk, og om vore Brødre endog maa lide Fængsel og Mulkt, vil Herren altid bringe det til at bære god Frugt til Forfremmelsen af sit Værk, der stedse trods al Modstand skrider stadigen fremad mod den endelige Sejer.

Enhver, som har Interesse nok for Sagen, kan let selv bestemme med Rigtighed, om de Sidste-Dages Hellige ere Kristne eller Antikristne efter vor Frelsers egen Opfattelse af Sagen. Han siger blandt mange andre Tegn, hvorpaa hans Disciple skulde kendes: „Hvo, som haver mine Befalinger og holder dem, han er den, som mig elsker, og hvo mig elsker, skal elskes af min Fader, og jeg vil elske ham og aabenbare mig for ham. (Joh. 14:21.) Det er let at bestemme, om de Sidste-Dages Hellige have hans Befalinger og holde dem eller ikke. Læg Bibelen aaben med hans Befalinger nedskrevne af hellige og af Kristenheden anerkendte for troværdige Mænd — og læg hvilken som helst af de Sidste-Dages Helliges Bøger og Skrifter ved Siden af Bibelen. Sammenlign Læren i begge og paamind os om Forskellen paa Læren, hvis der findes nogen. Hvis vore Lærdomme stemme overens med de gamle Skrifter, maa vi være dem, som have hans Befalinger og ære og elske dem.

Saa læg den moderne Kristendoms Skrifter og Bøger ved Siden af Bibelen og lad en af vore Ældster udpege Forskellen paa Læren i de to, og det vil vise sig for enhver fordomsfri Person, at de Sidste-Dages Hellige gaa langt i Forvejen for den almindelig antagne Kristendom paa den Vej, Frelseren viste os at vandre paa for at opnaa Frelse og Salighed i hans Rige. F. C.

Foraarskonferencen i København.

Konferencens første Møde holdtes Lørdag Aften den 31. Marts Kl. 8 i de Sidste-Dages Helliges rummelige Forsamlingssal i Korsgade Nr. 11. Af Missionærer fra Zion var der 25 til Stede. Mødet aabnedes med Sang og Bøn, hvorefter Ældste Niels L. Lund, som præsiderer over Konferencen, bød de forsamlede velkommen og haabede, at de Hellige maatte have en god Tid tilsammen under Konferencen. Ældste Peter J. Petersen aflagde sin Rapport om Tilstanden i Nordvest Gren, Ældste Janus P. Schow om Lolland og Falsters Gren, Peter N. Christensen om Nordvest Gren, Niels A. Petersen om Møens og Sydsjællands Gren, Albert Zobell om Bornholms Gren, L. P. C. Nielsen om Sydvest Gren og Præs. Niels Lund om Københavns Gren. Han gav ogsaa sin Rapport om Tilstanden i hele Konferencen, hvilken han sagde at være god. En Skrifteforening var nu i Virksomhed i København, hvilken tilligemed den Unge Mænds- og Unge Kvinders Forening, samt den kvindelige Hjælpeforening, gjorde sit til at fremme Herrens Værk. Missionpræsident J. M. Christensen følte sig taknemmelig, at Tilstanden var saa god, som Rapporterne viste, og fremhævede, at vi burde elske Gud over alle Ting, og vor Næste som os selv. Han haabede, Ældsterne vilde føle sig som hjemme her under Konferencen. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Søndag Morgen, den 1ste April, holdtes en Søndagsskolekonference. Den aabnedes med Sang og Bøn, hvorefter Præsident Lund bød de tilstedeværende velkommen, og gjorde nogle indledende Bemærkninger. Rapporter aflagdes af Forstanderne som følger: Ældste Janus P. Schow om Lollands og Falsters, L. P. C. Nielsen om sydvest Sjællands, Albert Zobell om Bornholms og Victor E. Madsen om Københavns Søndagsskole. Præsident Lund gav en samlet Rapport, der viste 166 Elever indskrevne; gennemsnitlig tilstedeværende 108; 63 Møder afholdte. Et Program blev gennemført af de forskellige Klasser af Københavns Søndagskole, hvori der vistes Orden og Flid saavel fra Børnenes Side som fra Lærernes og Lærerindernes. Programmets Gennemførelse var vellykket og bestod af Deklamationer, Sange og Korlæsning, og en Oversigt af Mormons Bog fremstillet af Søster Anna Otte.

Missionspræsident J. M. Christensen gjorde nogle Bemærkninger, ønskende at vore Medmennesker, som ere uvidende om vor Lære, kunde have været til Stede og høre, hvad vi lære Børnene i Søndagsskolen.

Præs. Lund takkede dem, som havde udarbejdet Programmet og deltaget i Søndagsskolens Arbejde, og opmuntrede til Arbejdets Fortsættelse i Fremtiden. Sluttedes med Sang og Bøn.

Kl. 2 Eftermiddag fortsattes Konferencen, begyndende med Sang og Bøn. Præsident N. L. Lund bød de forsamlede velkommen. Talerne i

dette Møde vare Ælsterne G. M. Jørgensen, H. P. Folkersen, L. R. C. Nielsen og Jens Jensen; hver omhandlede Evangeliets Principper, der føre til Frelse og Ophøjelse i Guds Rige. Sangene „Min Gud er mit Lys“ og „Zion, mit Hjem“ blev i dette Mødet afsungne af Sangkoret. Mødet sluttedes som sædvanligt med Bøn efter Sangen.

Kl. 6 Aften fortsattes Konferencen, og efter den sædvanlige Begyndelse med Sang og Bøn blev Tiden afbenyttet af Ældste Frederick Christensen og Missionspræsident J. M. Christensen omhandlende Frelserens Lære, hvilken er de Sidste-Dages Helliges Lære uforfalsket. Det paavistes, at Kirken er den samme, Troen den samme, Ordinanserne, Myndigheden, Organisationen og Embederne de samme som i den oprindelige Kirke, og at Medlemmerne nyde de samme Velsignelser, Kræfter og Gaver nu, som de Hellige i fordums Dage. Koret sang Salmerne 178, 281, og Korsangene „Solnedgang“ og „Fryd og Fred“. Mødet sluttedes efter Sang med Bøn.

Konferencen fortsattes Mandag Aften Kl. 8, med Salmen 166, Bøn og Salmen 139. Den hellige Nadvere blev uddelt og nogle Bemærkninger i Betragtning af samme udtalt af Ældste F. Christensen. Salmen 154 blev afsungen. Kirkens Autoriteter bleve opholdt ved Afstemning af Medlemmerne. Hvert Forslag blev enstemmigt vedtaget. Missionens Organisation saavel med Hensyn til Missionærernes som det lokale Præstedømmes og de medvirkende Foreningers Beskikkelser blev ligeledes enstemmigt opholdt. Præs. Lund udtalte sig tilfreds med den Enighed, der gjorde sig gældende ved Afstemningen og opmuntrede Søskende til Efterlevelse af Evangeliets Principper og Love, saa at de maatte erholde Herrens Velsignelser i rigt Maal. Derefter blev Tiden afbenyttet af Søster Anna Otte, Ældste Orson Magleby og Præsident J. M. Christensen; han haabede de Hellige vilde beflitte sig paa at opfylde deres Pligter, at de vilde tilgive hverandres Forseelser, saa at de maatte have desmere Krav paa Tilgivelse hos Gud. Han nedbad Herrens Velsignelse over alle oprigtige Søskende og Venner. Efter Afsyngelse af Salmen 269 sluttedes Konferencen med Bøn af Præsident J. M. Christensen. Sangkoret under Ledelse af Ældste Victor E. Madsen gjorde meget til at oplive Møderne og takkedes derfor.

Mandag Morgen Kl. 10 og Eftermiddag Kl. 3 holdtes 2 Møder af Præstedømmet, hvor Missionærerne aflagde deres Rapporter om Tilstanden i de forskellige Grene, hvilken fandtes at være god i Almindelighed. Mange Instrukser blev given af Præs. Christensen; af den samlede Rapport fremgik, at der i de sidste fem Maaneder var omsat 20,258 Skrifter, 17,978 Fremmedes Hjem besøgte, 3329 evangeliske Samtaler holdte og 307 Møder. Der var døbt 29; ordineret 16; af Børn velsignet 16; emigreret 26; udelukket 1; bortflyttede 2 og tilflyttede 7.

Missionærernes Beskikkelser ere som følger; Niels L. Lund, Konferencens Præsident og Forstander over Københavns Gren, og Victor E. Madsen, Jeppe Jeppesen, Orson Magleby, Anna Otte, Lauritz A. Lauritzen og H. P. Folkersen som medvirkende Missionærer; Adresse: Korsgade 11.

I Sydsjællands Gren: Lars P. C. Nielsen, Forstander og Christian Mortensen og Hyrum L. Johnsen; Adresse: Fruegade 31, Slagelse.

I Nordvestsjællands Gren: P. N. Christiansen, Forstander; Adresse: Fuglsvej, Holbæk.

I Nordøstsjællands Gren: Peter J. Petersen, Forstander, Christian F. Petersen og Ferdinand Sørensen; Adresse: Asylgade 8, Hillerød.

I Sydsjællands og Møens Gren: Niels A. Petersen, Forstander, og Jakob Petersen; Adresse: Brygger H. P. Madsen, Vordingborg.

I Bornholms Gren: Janus P. Schow, Forstander, og Christian F. Mortensen; Adresse: Rosengade 7, Rønne.

I Lolland og Falsters Gren: Albert L. Zobell, Forstander, og Lola E. Jørgensen; Adresse: Strandvej 8 U, Nykøbing F.

Tirsdag Aften holdt den Unge-Mænds og Unge-Kvinders Forening et Konferencemøde, hvor et godt Program gennemførtes, og samme Aften havde Missionærerne med de Hellige en behagelig Tid tilsammen i Missionshusets store Sal, hvori alle bleve trakterede med Chocolade og Vienerbrød og havde Lejlighed til at hilse hverandre og tale om nyt og gammelt til henimod 12-Tiden.

Torsdag Aften holdt den kvindelige Hjælpeforening sin aarlige Festaften for Indsamling af Midler, hvorved at hjælpe Menighedens fattige. Ved Hjælp af en lille Tombola lykkedes det Foreningen at samle et lille Fond i ovennævnte Øjemed. Geo. M. Jørgensen, Skriver.

Hvad Jorden holder i Gemme.

Fra et Bytteblad gengive vi følgende:

Forrige Aarhundrede kaldes med Rette Opfindelsernes Tid. Det kunde vel med lige saa stor Ret kaldes Opdagelsernes Tid. De store Opdagelsesrejsende have vundet nyt Land og givet Anvisning paa de store Rigdomme, der endnu ligge unyttet hen. Og dog findes der sikkert endnu store Rigdomme, som den nulevende Slægt paa Grund af særlige Forhold ikke kan naa.

Saaledes flyder Amazonfloden gennem store Landstrækninger, der ere næsten fuldstændig ukendte af de Hvide. Urskovene ere rige paa Rosentræer og Kinabarktræer samt Vildt og Frugter. I Bjergene i de nordlige Egne finder man Guld, Sølv og Ædelstene i store Mængder. Be-

nezuela og Britisk Guyana har endnu store ukendte Omraader, der vil indbringe deres Opdagere Millioner. Men Klimaet ved Kysten er usundt, og inde i Landet hersker der altid stærk Feber. Saa foreløbig er disse Rigdomme urørlige.

Ogsaa i det Indre af Afrika findes der store Rigdomme. Men her er det usunde Klima ligeledes Hindring og hertil kommer den fjendtlige Befolkning.

Ja, selv Nordamerika har endnu mange ukendte Egne, f. Eks. ved Baffinsbugten og Hudsonbugten samt Alaska-Landet nordøst for Britisk Columbia, ikke at tale om Grønland. Der er mange Kvadratmil, som aldrig er betraadt af Mennesker. Mange Egne i Sydamerika, der nu ere ukendte, vare for Aarhundreder siden tæt befolkede. Og man veed at Jorden her gemmer umaadelige Skatte.

Det nordvestlige Australien er fuldstændig uudforsket. Paa Kysten i Ildlandet lever der meget lavtstaaende Vilde, Siberien byder ogsaa Geografien mange uløste Opgaver. Landet indeholder umaadelige Rigdomme. Mongolerne fortæller, der findes en Mængde Ædelstene i Bjærgene. Desforuden findes der store Mængder af Jærn, Kobber og Sølv.

Som man ser, gemmer vor Jord endnu store Skatte. Bunden er langt fra naaet. Der er tilstrækkelig til kommende Slægter.

Missionærernes Rapport for Marts 1906.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
J. P. L. Breinholt	Aalborg	22	4523	576	4163	1245	75	3	2	1
Hans C. Hansen	Aarhus	22	5563	969	4532	1216	95	2	5	1
Niels L. Lund	København	20	6898	617	6829	882	63	4	6	
Adolph M. Nielsen	Bergen	14	5155	584	2233	449	44			
Gilbert Torgerson	Kristiania	25	6257	1160	7717	1778	123	2		4
Nils Evensen	Trondhjem	20	1888	487	1622	502	42			
Totalsum for Missionen		123	30284	4393	27096	6072	442	11	13	6

Indhold:

Tale af Apostel George Albert Smith 113
Sankt Pauli Levnedsløb 116
Mormonældster beskyttede af den Almægtige 119
Redaktionelt:
„Tænk før du taler" 120
Ankomst, Beslikkelse og Afløs.... 121
Forfølgelser i Trondhjem 122
Konferencen i København 125
Hvad Jorden holder i Gemme... 127
Missionærernes Rapport 128

Udgivet og forlagt af J. M. Christensen, Korsgade 11, København N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).